

1. JÉZUS KRISZTUS KIJELENTÉSE

Jel. 1,1-7.

I. Bevezetés.

A könyv János nevű szerzője minden valószínűség szerint a szeretett tanítvány, a Zebedeus fia. János apostol volt az, akit Páthmos szigetére száműztek, kényszermunkára, Domitiánus császár ideje alatt (Eusebios, 1,14. old.) Az azonos fogalmak használata a két könyvben szintén egy szerzőre utal:

1. „Az élet vizéről” (Jel. 21,6. 22,17. – Jn. 4,10. 7,38.)
2. „Aki szomjúhozik jöjjön el”. (Jel. 22,17. – Jn. 7,37.)
3. „Látszat” vagy „orca” szavakat is egyedül János használja az evangéliumában és a Jelenések könyvében. (Jel. 1,16. – Jn. 7,24. 11,44.)

A látomásokat Páthmos szigetén kapja az apostol, a könyv megírására azonban valószínű, hogy csak 96-98 táján kerülhetett sor Efézusban. Az viszont tény, hogy nem ott a szigeten írta meg a könyvét, vagyis nem ott, ahol a látomást kapta. A látomásra múlt időben és más tartózkodási helyre utalóan emlékezik vissza: „*Valék ott*” (10. vers). Domitiánus utóda Nerva hazaengedte az igazságtalanul száműzötteket. Valószínűleg ez alkalommal szabadult meg János is. (Eusebios 117. old.) Szabadulása után az efézusi keresztények püspöke lett, és ekkor volt lehetősége a látomást leírni.

Az általa írt könyv ma is használatos címe - János apostolnak mennyei jelenésekről való könyve - túlságosan Jánosra irányítja az emberek figyelmét. Az apostol inkább Jézust szeretné a központba állítani. A „*Jézus Krisztus kijelentése*” (1. vers) meghatározást egy címnek is szánhatta az apostol, nekünk is így kellene tekinteni, olyan címnek, amit maga János apostol adott a könyvének.

A János által adott cím ellent mond az általános keresztény köztudatnak, amely szerint a Jelenések könyve titok. Valószínű, hogy éppen ezért adott ilyen címet könyvének, ugyanis csak „*a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké*” (V.Móz. 29,29.). A Jelenések könyve nem lehet titok, hiszen azért adatott, hogy az Isten szolgái olvassák, hallgassák és megtartsák a benne kinyilatkoztatott üzeneteket (Jel. 1,1/a; 3.). Cselekedni valamit, azzal összhangban élni csak akkor lehet, ha világossá és érthetővé vált annak lényege az olvasó előtt.

Jánosnak azt mondja az angyal a kinyilatkoztatott próféciáról: „*amiknek meg kell lenniük hamar*” (1. vers). Ez arról az Isteni szándékról ad kijelentést, amely szerint a kinyilatkoztatást adó Isten kész lenne a világ történelmének bármely pillanatában kimondani azt, hogy „*Elvégeztetett*”, és ezután felállítani országát. Ezt az Isteni szándékot csak az Ő népének alkalmatlansága és felkészületlensége akadályozza, ezért „*hosszan túr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszsenek, hanem*

hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pét. 3,9.). Az apostoli egyházban is fokozatos hanyatlás és bukás következett be (v.ö. a hét levél és a hét pecsét üzenetét). A későbbi korok reformációs mozgalmi is megfeneklettek: „Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy” (Jel. 3,1/b.). A 19. század advent mozgalma is langyossá vált „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév.” (Jel. 3,15.).

II. Az Istentől jövő üzenet útja és célja

A kinyilatkoztatást adó és a közvetítést végző szolgák kapcsolati sorrendje az első versben adott kinyilatkoztatás szerint a következő:

1. Isten, vagyis az Atya az, akitől elindul a kinyilatkoztatás.
2. Jézus Krisztus veszi át az Atyától, és válik a kinyilatkoztatás felelőssévé.
3. Jézus Krisztus pedig egy mennyei angyalt bíz meg a közvetítéssel, őt küldi el a prófétához, hogy mindent mondjon el és mutasson meg. *„Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen néktek a gyülekezetekben” (22,16.).*
4. János, mint Isten szolgája és prófétája, azt a feladatot kapja az angyaltól, hogy *„Írd meg, amiket láttál és amik vannak, és amik ezek után lesznek” (19. vers). A „gyülekezet angyalának írd meg” (2,1.).*
5. A gyülekezet angyala pedig azokat jelképezi, akik az Istentől kapott kinyilatkoztatást készek továbbadni a gyülekezetben lévők részére, hogy *„akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek” (2,7.).*

A bűneset óta mindennemű kapcsolat a menny és a föld között, csak Jézus Krisztus által lehetséges: *„Én vagyok az út...” (Jn. 14,6.),* mondta önmagáról. *„Senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam.”* Jézus Krisztus volt az *„Úr, a szent próféták Istene”,* aki az emberi történelem folyamán az Isten titkának kinyilatkoztatását szabályozta és irányította (v.ö. Jel. 22,6; 16.).

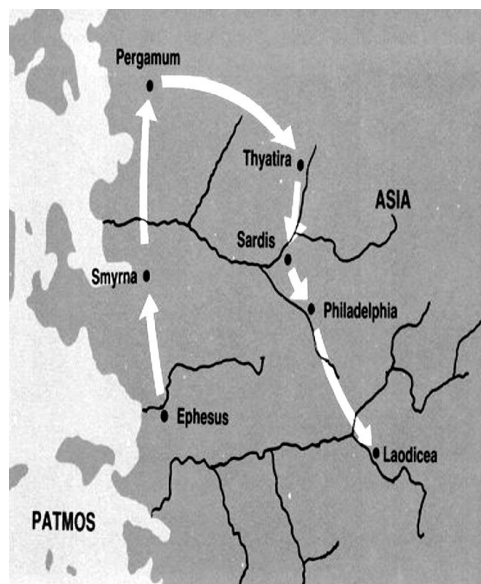
Jézus Krisztus angyala minden valószínűség szerint Gábrriel lehet, hiszen ő az az angyal, aki közvetlenül az Isten előtt áll: *„Én Gábrriel vagyok, ki az Isten előtt állok; és küldtettem, hogy szóljak veled” (Lk. 1,19.).* Gábrriel feladata volt az, hogy megmutasson és elmagyarázzon mindent, amit Isten ki akart jelenteni népének. János feladata pedig a látottak és hallottak továbbadása, azokról való hűségű bizonyoságtétel. *„Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek” (11. vers).*

Az üzenet címzettje *„a hét gyülekezet, amely Ázsiában van” (4. vers).* Az Ázsiának nevezett római tartomány, a mai Törökország területén van. Az Újtestamentum korai ideje alatt Ázsia a görög-római kultúra egyik központja volt. A Jeruzsálemi üldözések, majd a város teljes lerombolása után valószínűleg ez a rész lett a kereszténység központja.

Jézus Krisztus kijelentése azonban nem ezen városok gyülekezeteihez lettek küldve, hiszen ezek a gyülekezetek csak jelképes értelemben kerülnek megemlítésre, a valóságban itt gyülekezeti korszakokról van szó a próféciában. Ugyanis az említett hét gyülekezeten kívül még nagyon sok egyházközség volt abban az időben. Némelyik még kiemelkedőbb helyet is foglalt el, mint az említettek. Ilyen volt pl. a Thessalonikában lévő gyülekezet, akiről Pál apostol nagyon kiemelkedő nyilatkozatot ad. *„Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékeztén rólatok a mi imádságainkban; Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységeteknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt: Tudván, Istentől szeretett atyámfiai, hogy ti ki vagytok választva; Hogy a mi evangéliumunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkből is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; amiképen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömeivel; Úgy hogy példaképekké lettetek Macedóniában és Akhájában minden hívőre nézve. Mert nemcsak Macedóniában és Akhájában zendült ki tőletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk.”* (1Thess. 1,2-8.). De a Béreában lévő gyülekezetről is így nyilatkozik: *„kik bevévék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek”* (Csel. 17,11.).

De közvetlenül Ázsiában is volt több városban is gyülekezet, pl. Troás, Milétosz, Kolossé. A jelenések könyvében kijelentett dolgok az egész keresztény egyházat érintő események. Időben és történésben messze túlhaladják ezeknek a városoknak a létezését. Az sem valószínű, hogy csak ezt a hét gyülekezetet biztosította volna Jézus a gondoskodásáról és megtartó védelméről. A látomás szerint ugyanis csak 7 gyertyatartó között jár Jézus, és csak hét csillagot tart a kezében (20/b vers).

Az Ázsiában lévő hét gyülekezet a keresztény egyház történelmének hét korszakát jelképezi, az apostolok napjaitól, Jézus visszajöveteléig. Ezek a gyülekezetek nevükben és történelmükben hordozzák a keresztény egyház egy-egy időszakának jellemző vonásait és tapasztalatát.

„Az efézusi gyülekezetről, melyet az Úr Jézus szimbólum gyanánt felhasznált, hogy az apostoli korszak keresztény egyházát szemléltesse, ezt mondta a hű és igaz tanúbizonyság:” (EGW: AT 396,1.)

„A hét gyülekezet nevének jelentősége jelképes. Jellemzi a keresztény korszak különböző szakaszaiban az egyház állapotát. A hetes szám teljességet jelent: szimbolizálja, hogy az üzenet az idők végéig tart. A felsorolt jelképek pedig a gyülekezet belső állapotát szemléltetik a világtörténelem különböző korszakaiban.” (EGW: AT 401,2.)

Ezek a városok Ázsiában egy postaút jelentősebb állomásai voltak. Ezen az útvonalon haladva jutott el a hír, az üzenet rendeltetési helyére. Az Újszövetség evangéliumának üzenete is a hét gyülekezet korszakainak jellegzetes útvonalán jutott el az egyes emberekhez.

III. Az áldás forrása

„Jézus Krisztus kijelentése” szerint áldásban részesülnek azok, *„akik olvassák, akik hallgatják, és akik megtartják azokat, amelyek megíratnak abban”* (3. vers). Ez az áldásígéret nem jövő időre szól, hanem a jelenre vonatkozik.

A kijelentett dolgok megértéséből és cselekvéséből fakadó áldás forrásaként a Szentháromságot jelöli meg János. Az Atyát, mint az örökké létezőt, a mindenkor *„Van”* Istenként mutatja be; Az Atyára vonatkozik az a meghatározás is: *„és aki eljövendő”*. A Jelenések könyve szerint ugyanis az Atya is eljön ide a Földre, át fogja helyezni uralkodása székhelyét, és együtt fog lakni az emberi családdal. *„Az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.”* (Jel. 21,3.).

A *„hét lélek”*, mint jelkép, ilyen módon való társítása az Atyával és Krisztussal, mint a kegyelem és békesség forrásával, azt jelenti, hogy a Szentlélekről van szó. A hetes számot az egész Szentírásán keresztül látjuk alkalmazni, és általában mindenhol a teljesség és tökéletesség jelképe. A *„hét lélek”* kifejezés itt a Szentlélek adományainak és hatásának teljességét, sokféleségét és tökéletességét fejezi ki.

Jézus Krisztusról viszont egészen sok azonosító és bizonyító adatot sorol fel János.

„Hű tanúbizonyság”: Egyedül Jézus tud hű tanúbizonyságot tenni az Atya akaratáról, jelleméről az emberiség felé. (lásd: Jn. 1,1; 14; 18; 14,9.) Ugyanakkor Jézus a legtökéletesebb ismerője a gyülekezetnek és az egyes tagoknak, ezért a róluk szóló bizonyágtétele hű képet ad életükről. (lásd: Jel. 2,2; 9; 13.)

„A halottak közül az elsőszülött”: Nem időben, a megtörtént eseményre vonatkozóan első, hanem jelentőségében. A megváltás terve alapján kapta Jézus ezt a nevet vagy címet. Ebben a tervben már a világ megalapítása előtt eldöntött tény volt Jézus halála és feltámadása. *„Aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ*

megalapítása előtt” (1Pét. 1,20.). *„Aki megöletett, e világ alapítása óta”* (Jel. 13,8.). Isten úgy tekint az általa elhatározott eseményekre, mintha már megtörténtek volna. Ugyanakkor csak Jézus feltámadása biztosította azt a lehetőséget, hogy mások is feltámadhassanak.

„A föld királyainak fejedelme”: A kereszty győzelme által vette el Jézus Sátántól ennek a világnak a fejedelemségét. *„Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban”* (Kol. 2,15.). Akár elismerik az emberek, akár nem, Jézus Krisztus diadalt vett a földi ügyek felett. El fog jönni az idő, amikor mindenkinek tudomásul kell venni ezt a tényt. (lásd: Jel. 19,11; 15-16; 15,4.)

„Aki minket szeretett és megmosott”: Szeretetét kimutatta a kereszty áldozatában. Mert *„nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért”* (Jn. 15,13.). Megmosott bennünket a szándékok, a hajlamok, a vágyak és a kívánságok szintjén. Mert a bűn nem egy elkövetett cselekedet, hanem az Istentől elszakadt ember gonosz belső lelki állapota, ami először a szándékok, a hajlamok, a vágyak és a kívánságok szintjén jelentkezik, és csak azután jelenik meg cselekedetekben.

„És tett minket királyokká és papokká”: Királyokká, mert mint Isten fiai, örökösei vagyunk. *„Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökösársai pedig Krisztusnak.”* (Róm. 8,16-17.). *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem”* (Jel. 3,21.). Papokká tett azért, hogy a bennünk véghez vitt csodát mondjuk el, és mutassuk be az embereknek. *„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket”* (1Pét. 2,9.). Ezért *„Úgy fénylőjék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Mt. 5,16.).

IV. A látomás központi üzenete

Az üdvözlések után János bejelenti a jelenések központi témáját, Jézus dicsőséges visszajövetelét: *„Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt”* (7. vers). A látomások középpontjában tehát Jézus dicsőséges visszajövele áll. A látomásokban minden eseményt ezt készíti elő, illetve ezt mutatja be végcélként.

Ez a dicsőséges visszajövetel mindenki által láthatóan fog megtörténni. Vagyis nem lélekben jön el, nem láthatatlan módon, hanem szemmel láthatóan. Mert *„akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen... és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.”* (Mt. 24,30.). Nemcsak egyes kiváltságos személyek fogják meglátni Őt. *„Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higgyétek. Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az*

ember Fiának eljövetele is.” (Mt. 24,26-27.). Látni fogják Őt azok is, akik keresztre feszítették, akik részesek voltak halálra ítéelésében. Ezt meg is ígérte nekik: „Mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnek felhőiben.” (Mt. 26,64.).

Ezek a kijelentések közvetett módon egy részleges feltámadásról tudósítanak bennünket. Ez az a feltámadás, amiről már Dán. 12,2-ben is olvashattunk. A visszajöveteléről az apostolok azt a kijelentést kapták, hogy ugyanolyan módon fog bekövetkezni, mint ahogy eltávozott tanítványai közül. *„Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképen jó el, amiképpen láttátok Őt felmenni a mennybe” (Csel. 1,9-11.).*

Amikor ez az esemény végre beteljesedik, akkor *„jajgatva siratja majd őt a föld minden nemzetsége” (7. vers - Dr.Budai G. ford. szerint - v.ö. Jel. 6,16-17.).* A más igeversekkel való egybevetés arra enged következtetni, hogy nem Jézust siratják ezek az emberek, hanem Ő miatta sírnak. A Vele való találkozás, a Tőle való félelem készíteti őket a sírásra.